

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **MACEK A SYN, s. r. o.**, se sídlem U Pošty 290, Ratíškovice, právně zast. JUDr. Pavlem Fišerem, advokátem se sídlem Benešovo nábřeží 3954, Zlín, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2012, č. j. ČOI 124382/11/O100/3000/11/12/Hy/Št, sp. zn. ČOI 84710/11/3000,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.**Vymezení věci:**

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 20. 2. 2012 žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2012, č. j. ČOI 124382/11/O100/3000/11/12/Hy/Št, sp. zn. ČOI 84710/11/3000, kterým bylo částečně změněno a částečně potvrzeno rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského kraje ze dne 1. 11. 2011, č. j. 113924/11/3000/R/N (dále jen „správní orgán prvního stupně“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 6 000 Kč za porušení § 13 zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), čímž byla naplněna skutková podstata § 24 odst. 7 písm. i) zákona o ochraně spotřebitele, a za porušení § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, čímž byla naplněna skutková podstata § 24 odst. 7 písm. t) zákona o ochraně spotřebitele. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit paušální částku náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že částka uložené pokuty byla snížena na částku 4 000 Kč a v bodě č. 2 týkajícího se nevyřízení reklamace ve lhůtě 30 dnů (§ 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele) bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušeno a řízení zastaveno, ve zbytku pak bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

II.**Obsah žaloby:**

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného ve výrocích I. a III. za nezákonné, neboť nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak neobsahuje řádné poučení o odvolání a žalovaný žalobce nepoučil o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu ani nebylo řádně doručeno, neboť správní orgán doručil toliko na soukromou adresu zaměstnance žalobce. Žalobce sice udělil tomuto zaměstnanci plnou moc k jednání za společnost v předmětném řízení, avšak tato plná moc neopravňovala správní orgán prvního stupně doručit konečné rozhodnutí tomuto zmocněnci.

Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného (str. 4 napadeného rozhodnutí), že dle obsahu e-mailové komunikace se zákazníkem uznal reklamaci. Dle žalobce správní delikt ani nevznikl, neboť spotřebitel řádně nezahájil reklamační řízení. Spotřebitel totiž nedodal potřebné podklady a samotné zboží tak, aby bylo možno posoudit vadu výrobku. E-mailová komunikace sloužila toliko k případnému zrychlení budoucího reklamačního řízení. Prostřednictvím emailové komunikace není možné zahájit reklamační řízení pro absenci platného elektronického podpisu. Email bez elektronického podpisu totiž nenaplňuje požadavky na právní úkon ve smyslu jeho vážnosti, srozumitelnosti a určitosti.

Žalobce rovněž rozporuje tvrzení žalovaného, že po spotřebitelce požadoval vrácení zboží v původním obalu. Tento požadavek žalobce sice vznesl, ale ještě před zahájením reklamačního řízení v rámci tzv. „vstřícného kroku“. Požadavek vrácení zboží v původním

obalu nemá obsažen ani v reklamačním řádu. Žalovaný se tak s touto námitkou žalobce dostatečně nevypořádal.

Žalovaný ani řádně nevyhodnotil text obsažený v reklamačních podmínkách ve znění „Pozdější reklamace mechanického poškození již není možné uznat...“. V daném případě se reklamační podmínky týkají okamžiku, kdy zákazník přebírá zboží od přepravní společnosti a kontroluje ihned zboží, zda právě přepravní společnost zboží během přepravy nepoškodila. Pokud by zákazník na tuto skutečnost neupozornil ihned při převzetí a nesepsal by s řidičem zápis, tak by žalobce reklamaci zákazníkovi neuznal. Ani s touto námitkou se žalovaný řádně nevypořádal.

Žalobce zdůraznil, že reklamační řízení nelze zahájit telefonicky, protože telefonická komunikace nenaplnuje prvek vážnosti, určitosti, srozumitelnosti a svobody právního úkonu. V dalším pak žalobce předkládá časovou genezi reklamačního řízení ze strany spotřebitelky a poukazuje na nedůvodnost žalobou napadeného rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření k řádnosti poučení uvedl, že poučení o opravném prostředku bylo provedeno zcela v souladu s § 68 odst. 5 správního řádu a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. K námitce řádného doručení rozhodnutí orgánu prvního stupně žalovaný odkázal na text plné moci, podle které je zmocněnec zmocněn i k přijímání písemností. K uznání reklamace odkázal na text emailu, který žalobce zaslal spotřebitelce a ve kterém navrhl řešení ve formě slevy nebo odstoupení od smlouvy. K námitce vzniku správního deliktu a zahájení reklamačního řízení žalovaný uvedl, že právní předpisy neupravují formu uplatnění reklamace, přičemž o náležitostech úkonu spotřebitelky neměl žalovaný pochybnosti. Reklamační řízení je zahájeno již uplatněním reklamace prostřednictvím emailu. K dalším námitkám žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

IV.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s.r.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem.

V daném případě bylo tedy zapotřebí posoudit aplikaci § 13 zákona o ochraně spotřebitele a vyložit příslušná ustanovení občanského zákoníku týkající se spotřebitelských smluv a odpovědností za vady prodávané věci. Podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele ve znění platném pro přezkoumávanou věc, je prodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou (dále jen „reklamace“) spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav. Podle § 52 odst. 1 zák. č. 40/1964, občanský zákoník, jsou spotřebitelskými smlouvami smlouvy kupní, smlouvy

o dílo, případně jiné smlouvy upravené v části osmé občanského zákoníku, pokud smluvními stranami jsou na jedné straně spotřebitel a na druhé straně dodavatel. Podle odst. 2 citovaného ustanovení je dodavatelem osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti a podle odst. 3 téhož ustanovení je spotřebitelem osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti. V dané věci není sporu o tom, že žalobce vystupuje v právních vztazích v pozici dodavatele a že tedy jde o režim tzv. spotřebitelských smluv. Podle § 55 odst. 1 občanského zákoníku se pak smluvní ujednání spotřebitelských smluv nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se zejména nemůže vzdát práv, které mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své smluvní postavení. Institut tzv. spotřebitelských smluv byl do občanského zákoníku zařazen s účinností od 1. 1. 2001 novelou provedenou zákonem č. 367/2000 Sb. zejména jako reakce na požadavky vyplývající ze směrnic Evropských společenství. Motivem zavedení tohoto institutu byla snaha posílit právní postavení spotřebitele, přičemž se vychází ze zásady, že spotřebitel má vůči dodavateli slabší postavení. Nejedná se přitom o zvláštní smluvní typ na úrovni např. kupní smlouvy, nýbrž jde o zvláštní pododvětví občanského práva s omezením smluvní autonomie strany zájmu ochrany slabší smluvní strany, tj. spotřebitele. Zákon o ochraně spotřebitele tedy v § 13 ukládá poskytovateli služeb mj. i povinnost řádně informovat spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb včetně údajů o tom, kde lze reklamaci uplatnit, a o provádění záručních oprav, přičemž se zavádí legislativní zkratka „reklamační“, kterou se podle zákona o ochraně spotřebitele rozumí uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb. Režim vlastní odpovědnosti je pak upraven v soukromoprávním kodexu, tedy v občanském zákoníku. Pokud jde o informační povinnost poskytovatele služeb, pak informací o podmínkách, rozsahu a způsobu uplatnění reklamační jsou veškeré údaje, vyplývající z právních předpisů. Podmínky a způsob uplatnění odpovědnosti prodávajícího za vady prodané věci jsou upraveny zákonem a v režimu spotřebitelských smluv se od nich nelze v neprospěch spotřebitele odchýlit (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2006, č. j. 3 As 60/2005-73).

Soud se tedy nejprve zabýval námitkou, zda lze reklamační řízení zahájit e-mailem či telefonicky. I z výše zmíněné judikatury je zřejmé, že spotřebitelské smlouvy jsou ovládány stejně jako jiné smluvní typy v soukromém právu zásadou smluvní volnosti. Zde je tato zásada limitována zásadou zákazu aplikace těch smluvních ujednání mezi spotřebitelem a podnikatelem, které by stanovovaly nad rámec zákona pro spotřebitele přísnější režim, tedy se od zákona odchylovaly v neprospěch spotřebitele (§ 55 odst. 1 občanského zákoníku). V případě porušení této zásady pak nastává situace, kdy ujednání smluvních stran odporující této zásadě, tedy ujednání v neprospěch spotřebitele jako slabší strany smluvního vztahu, se stává neaplikovatelným. Pro posouzení zahájení reklamačního řízení je rozhodným okamžikem tzv. vytčení vad spotřebitelem. Pod pojmem tzv. vytčení vady je třeba rozumět jednostranný právní úkon spotřebitele adresovaný podnikateli. Z hlediska formy tohoto právního úkonu zákon nestanoví požadavek obligatorní písemné formy tohoto úkonu. Tento úkon tedy může být učiněn v jakékoli formě, v písemné či ústní. Na platnost a dosažení zamýšlených účinků tohoto právního úkonu jsou tak kladeny stejné požadavky jako na platnost právních úkonů obecně ve smyslu jeho vážnosti, určitosti, srozumitelnosti a svobody. Vada zboží musí být tímto právním úkonem náležitě vytčena, tzn. označením vady věci nebo popisem projevu vady věci. Dle názoru soudu právě absence stanovení zákonné formy úkonu

spočívající ve vytčení vady, umožňuje učinit tento úkon ve formě písemné i ústní, tudíž i prostřednictvím prostředků komunikace na dálku bez požadavku elektronického podpisu. Vždyť jak plyne z ust. § 53 odst. 1 občanského zákoníku, pro uzavření smlouvy mohou být použity prostředky komunikace na dálku, které umožňují uzavřít smlouvu bez současné fyzické přítomnosti smluvních stran. Prostředky komunikace na dálku se rozumí zejména neadresovaný tisk, adresovaný tisk, typový dopis, reklama v tisku s objednávkovým tiskopisem, katalog, telefon s (lidskou) obsluhou, telefon bez (lidské) obsluhy (automatický volací přístroj, audiotext), rozhlas, videotelefon (telefon s obrazovkou), videotext (mikropočítač a televizní obrazovka), elektronická pošta, faxový přístroj, televize (televizní nákup, teleshopping), veřejná komunikační síť, například internet. Bylo by nelogické, pokud lze uzavřít smlouvu prostřednictvím elektronické pošty, internetu či dokonce telefonu, aby nebylo možné zahájit reklamační řízení prostřednictvím e-mailu. Na spotřebiteli však může ležet důkazní břemeno například v tom, zda vadu u dodavatele vytkl včas. Ze stejného důvodu považoval soud za nesprávné a v rozporu s ust. § 13 zákona o ochraně spotřebitele, pokud reklamační řád žalobce obsahoval, že reklamaci nelze podat telefonicky.

V posuzovaném případě byl žalovaným, jakož i správním orgánem prvního stupně, považován za úkon zahajující reklamační řízení úkon spotřebitele, který byl učiněn dne 23. 6. 2011 prostřednictvím prostředků komunikace na dálku, konkrétně prostřednictvím emailu, kterému předcházela telefonická komunikace. Z tohoto úkonu lze bezpochyby dovodit, že spotřebitel zamýšlel zahájit reklamační řízení. Vytčenou vadu náležitě specifikoval a doplnil fotodokumentací. Z další emailové dokumentace mezi žalobcem a spotřebitelem ze dne 30. 6. 2011 plyne, že žalobce spotřebiteli navrhl 2 možnosti řešení v podobě slevy nebo možnosti vrácení nepoškozeného zboží v původním obalu a vrácení peněz. Žalobce tedy navrhoval spotřebiteli možné způsoby vyřešení reklamace, přičemž reagoval na spotřebitelem uplatněné vady výrobku. I z toho je zřejmé, že žalobce považoval reklamační řízení za zahájené prostřednictvím e-mailu spotřebitele a předmětná emailová komunikace již vůči spotřebiteli působila jako nabídka na vyřízení reklamace v rámci reklamačního řízení a nikoliv žalobcem zmiňované „předreklamační vyjednávací fáze“.

S výše uvedeným úzce souvisí i další námitka žalobce, kdy rozporuje tvrzení žalovaného, že po spotřebiteli požadoval vrácení zboží v původním obalu. Tento skutkový závěr považuje žalobce za vadný, neboť takový požadavek ze strany žalobce se nestal v rámci reklamačního řízení, ale ještě před zahájením reklamačního řízení v rámci tzv. „vstřícného kroku“. Žalobce požadavek vrácení zboží v původním obalu nemá obsažen ani v reklamačním řádu.

Jak plyne z výše uvedeného, soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že reklamační řízení bylo zahájeno dne 23. 6. 2011. E-mailová komunikace mezi žalobcem a spotřebitelem ze dne 30. 6. 2011 byla vedena v rámci již zahájeného reklamačního řízení. Proto i obsah e-mailu ze dne 30. 6. 2011 byl žalovaným správně hodnocen jako podmínka, která stanovila v rozporu se zákonem pro spotřebitele přísnější režim (§ 56 odst. 3 písm. b) občanského zákoníku) a stala se tak základem pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. t) zákona o ochraně spotřebitele. Občanský zákoník totiž neobsahuje podmínku, aby v případě reklamace bylo zboží vráceno v původním obalu. Žalobce tedy požadoval po spotřebiteli splnění podmínky, které ze zákona nevyplývá. Pro posouzení věci není rozhodné, že tato podmínka není obsažena v jeho reklamačním řádu. Naopak pokud by

reklamační řád takovou podmínku obsahoval, i to by mohlo být důvodem k uložení sankce za správní delikt.

Ve vztahu k této žalobní námitce dále považoval žalobce žalobou napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné a tudíž nepřezkoumatelné.

K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, že: *Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnickovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.*

Žalovaný se s uplatněnou odvolací námitkou shodného znění vypořádal na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl: *„Z textu rozhodnutí dle odvolacího orgánu nevyplývá, že by prvoinstanční orgán tvrdil, že odvolatel požaduje v reklamačním řádu zaslání reklamovaného zboží v původním obalu. Ve výroku napadeného rozhodnutí je naopak jasně uvedeno, že tento požadavek byl vznesen v emailové komunikaci se spotřebitelkou. Odvolací orgán se přitom ztotožňuje s orgánem prvního stupně v tom, že se jednalo o komunikaci v rámci již zahájeného reklamačního řízení.“* Soud nepřisvědčil žalobci, že by rozhodnutí bylo v této části nepřezkoumatelné.

V této souvislosti žalobce poukázal na nepodložené tvrzení žalovaného (str. 4 napadeného rozhodnutí), podle něhož žalobce reklamaci uznal. Na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: *„Dne 30. 6. 2011 tedy před vypršením zákonné lhůty podle ust. § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, zaslal prodávající spotřebitelce email, v němž jí nabídl dvě možnosti řešení, a to slevu ve výši 200 € nebo odstoupení od smlouvy. Z obsahu tohoto mailu je možné dovodit, že reklamace byla prodávajícím uznána.“* Z žalobou napadeného rozhodnutí je tedy patrné, na základě čeho žalovaný vyvodil výše uvedený závěr.

K námitce žalobce, týkající se požadování nákladů neoprávněné reklamace po spotřebiteli, bylo nutné zohlednit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2006, č. j. 3 As 60/2005-73, ze kterého vyplývá, že: *„V režimu spotřebitelských smluv je možno spotřebiteli nad rámec zákona nabídnout toliko výhodnější podmínky pro uplatnění odpovědnosti za vady. Pokud žalovaný v jím vydaném reklamačním řádu stanovil pro případ nedůvodné reklamace mj. povinnost spotřebitele hradit náklady takové reklamace, porušil tím povinnost uloženou v § 13 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele.“*

Argumentace žalobce o tom, že občanský zákoník případně obchodní zákoník v daném případě nevylučuje, ba dokonce umožňuje uplatnit vůči subjektu, který ve smluvním vztahu poruší právo, požadovat z titulu náhrady škody náklady na přepravu, náklady servisního střediska atd., nejsou v souzené věci relevantní. Úprava spotřebitelských smluv vykazuje ve vztahu k obecným ujednáním občanského a obchodního zákoníku znaky speciality. Takové ujednání reklamačního řádu svým zněním odrazuje spotřebitele od případného uplatnění reklamace.

I v souvislosti s touto žalobní námitkou žalobce uplatnil námitku nedostatečného odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k vypořádání odvolací námitky shodného znění. Žalovaný se k odvolací námitce vyjádřil na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl jednak relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu a dále uvedl, že: *„V okamžiku reklamace výrobku spotřebitel, zejména pokud se jedná o složitější zařízení nebo přístroj, obvykle není sám schopen posoudit charakter vady a rozlišit, zda se jedná o vadu, na kterou se vztahuje záruka či nikoli. Je na prodávajícím, aby povahu vady zjistil a podle ní reklamaci uznal nebo zamítl. Pokud by si však prodávající nárokoval náklady reklamace, jež se ukázala být neoprávněnou, již předem by spotřebitele odrazoval od uplatnění reklamace jakékoliv vady a zhoršoval tak jeho postavení v rámci smluvního vztahu s prodávajícím.“* I zde soud souhlasí s argumentací žalovaného a ani v této části není rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítal nesprávné vyhodnocení reklamační podmínky obsažené v reklamačním řádu znějící: *„Pozdější reklamace mechanického poškození již není možné uznat...“* Žalovaný se k tomu vyjádřil na str. 5, kde uvedl: *„Odvolací orgán také souhlasí s tím, že prodávající nemůže předem paušálně vyloučit uznání reklamace mechanického poškození zboží, pokud nebude zákazníkem odhaleno v době předání zboží. Podle odvolatele je smyslem tohoto ustanovení smluvních podmínek, aby byla uznána reklamace poškození v průběhu přepravy dopravcem. K tomu odvolací orgán uvádí, že tato otázka je čistě věcí obchodního vztahu prodávajícího a dodavatele a není možné z tohoto důvodu omezit zákonná práva spotřebitele. Spotřebitel uplatňuje reklamaci nikoliv u přepravce, ale u prodávajícího a ten nemůže jeho právo na uplatnění reklamace zkrátit tak, že omezí možnost vytknutí některých vad pouze na okamžik předání zboží.“* Výklad uvedené reklamační podmínky může skutečně ve svém důsledku vést k závěru vyslovenému žalovaným. Z občanského zákoníku takové omezení neplyne. Žalobce na spotřebitele klade nároky, které mu ve výsledku usnadňují uplatnění reklamace u přepravce. Vztah mezi spotřebitelem a žalobcem však nelze s ohledem na porušení přepravní smlouvy zatížit podmínkami pro spotřebitele nevýhodnými. Rovněž ani v této části není rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, jak žalobce namítal.

Žalobce dále uplatnil námitky procesního charakteru. Namítal, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje řádné poučení o možnosti podat správní žalobu a neúčinnost doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na soukromou adresu zmocněnce.

Podle § 68 odst. 5 správního řádu v poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.

Dále pak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 As 10/2004-32 není povinností správního orgánu poučovat účastníky správního řízení o možnosti podat proti jeho rozhodnutí správní žalobu podle soudního řádu správního.

Tento názor byl dále potvrzen usnesením Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2006, sp. zn. III. ÚS 561/2005, kde Ústavní soud vyložil, že: „*Ve správním řízení totiž rozhodnutí správní orgány v zákonem stanovených případech v oblasti veřejné správy naplňují tím své cíle v oblasti svěřené působnosti. Správní řízení je ukončeno nabytím právní moci správního rozhodnutí a obecný procesní předpis (správní řád) poučovací povinnost o možnosti podání správní žaloby neobsahuje, neboť v takovém případě by soudní řízení bylo pokračováním správního řízení. Soudní přezkum správních rozhodnutí však představuje nezávislé stadium, jehož účelem je kontrola veřejné správy, a které je upraveno jiným procesním předpisem (soudním řádem správním). Správní orgány proto poučovací povinnost o možnosti podání správní žaloby nemají a ani mít nemohou.*“

V případě, že tedy rozhodnutí žalovaného obsahuje poučení o nemožnosti odvolat se, pak toto poučení zcela vyhoví požadavkům správního řádu na poučení o opravném prostředku, jakož i závěrům vysloveným ve výše uvedených rozhodnutích Nejvyššího správního a Ústavního soudu.

Podle § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, se doručují písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce dne 5. 9. 2011 podal námitky prostřednictvím Ing. R. K. Správní orgán prvního stupně následně žalobce vyzval, aby doložil plnou moc pro zastupování Ing. R. K. Následně dne 16. 9. 2011 byla správnímu orgánu doručena plná moc ze dne 2. 9. 2011, udělená Ing. R. K., k zastupování ve všech věcech a vůči úřadům, státním orgánům a orgánům místní samosprávy zahrnující pod bodem třetím příjem veškerých doručovaných písemností. V případě, že správní orgán prvního stupně doručil prvostupňové rozhodnutí o námitkách tomuto zmocněnci, postupoval zcela v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu, neboť správní orgán neměl důvod pochybovat o rozsahu zastoupení zástupce na základě plné moci ze dne 2. 9. 2011. Správnímu orgánu nebyla dále doručena informace o zániku zastoupení.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V.

Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. 1. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu